

REVISTA ORĂȘTIEI

ABONAMENTELE:

Pe 1 an 3 fl.; pe 1/2 an 1 fl. 50 cr.; pe 4 luni 1 fl.
Pentru România și străinătate 4 fl. la an.
Manuscrise nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate
nu se primesc.
Abonamentele se plătesc înainte.

Apare în fiecare Sâmbătă
EDITOR AL FOII:
Aurel Popovici-Barcianu, director.
PROPRIETATEA
Institutului tipografic „Minerva” în Orăștie.
INSERTIUNILE:

Un șir garmond prima-dată 5 cr., a 2-a oară
4 cr., a 3-a oară 3 cr. și timbru de 30 cr.
Atât banii de abonament cât și pentru insertiuni, sînt
a se trimite la adresa: „Minerva” institut tipografic
în Orăștie (Szászváros).

Model de stăruință.

Nimic mai înălțător și mai luminos în fața lumii, ca o stăruință neînduplecată și necunoscutoare de osteneală întru a înainta pe o cale, pe care o știi că e bună. Chiar slab fiind și dând de pedeci peste cari numai mult asudând, acățându-te, căzând și ear' ridicându-te, vei putea să treci, ochii lumii se vor opri asupra ta, a celui slab, și zi de zi se va mări numărul celor-ce în chip fireesc se simt împinși spre tine să-ți dea ajutor, și vei crește și vei sporî, și tare vei ajunge!

Frumoase pilde de astfel de stăruință a dat și dă în Viena partidul creștin contrar Jidanilor, condus de bravel *Dr. Lueger*. Slab a fost la început. Multe pedeci i-s-au pus în cale, dar el trecut'a peste toate, necunoscând osteneală, și azi e mare și temut de prigonitorii sei.

Iubitor de adevăr și dreptate, acest partid s'a ridicat contra a tot ce-i minciună și asuprire în această Împărăție; ear' contra acestora ridicându-te, în cine mai ales va trebui să lovești dacă nu în vitejii nostri Unguri cărmuitori din Budapesta? În repeșite rânduri antise-miții din Viena au atacat în foi, în adunări și în dieta lor, nedreptățile maghiare, ear' acum de milleniu ei au conchemat tocmă pe când în Budapesta era tăra-boiul mai gros, adunări de protestare contra milleniului ce falsifică adevărul stărilor din țeară. O adunare conchemată pe 8 Iunie, a fost risipită de trimisul guvernului, pentru-că vorbitorii prea atacau milleniul *Jidovilor*, cum îi zic ei. Mulțimea însă a sărit și a început să se îmbulzească spre omul stăpînirii, așa că abia i-s-a putut face urma perduță, ca să scape teafăr.

În 9 Iunie, Marți, adunarea a fost întrunită de nou. N'au cutezat s'o mai

împrăștie. Au vorbit bărbați însemnați, înfierând foarte aspru îngâmfarea ungurească, și drept hotărîre, *aducînd felicitări naționalităților nemaghiare din Ungaria, cari s'au declarat cu bărbăție contra milleniului!*

Dr. Lueger între altele a zis, că nu se va lăsa înfricat de amenințările că de va tot ațîța contra Ungurilor, nu o să fie nici când primar al Vienei. „Ne vom răfui noi încă cu Ungurii!” a zis. Vom urma lupta contra îngâmfării lor și vom mântui noi încă și Pesta de ghiarele *jidano-maghiare*, și în locul steagului lor vom face încă să fâlfăie pe casele ei, *măndrul steag negru-galben*, ca Viena să ajungă a fi earăși adevărata capitală a acestei Împărății!

Adunarea a ținut pînă noaptea târziu! Mult se poate învăța din nobila stăruință și neînduplecare a acestui bărbat și a partidului său!

Cuvîntul Maiestății Sale.

Luni în 8 Iunie n. a fost în Budapesta mare paradă de milleniu. Toate comitatele și-au trimis deputațiunile lor în frunte cu fișpanii, cari se se ducă înaintea Maiestății Sale Împăratului Rege, în semn de supunere. Fișpanii au fost conduși de ministrul Bányfi înaintea Maiestății Sale în o sală a palatului regal, și ministrul a rostit câteva cuvinte de salutare și supunere în numele lor cătră M. Sa. Maiestatea Sa răspunzîndu-le li-a zis între altele, că:

„...O administrație bună, grija de bunăstarea materială și spirituală a poporațiunii, fără deosebire de partide și de naționalitate, este una dintre cerințele de căpetenie pentru-că puterea de viață a statului și a națiunii să fie asigurată și în viitor. Dați-Vă — li-a zis Maiestatea Sa fișpanilor — cu rivnă și credință acestei chemări, pe care Vi-o pun la inimă în chipul cel mai călduros, nu numai în folosul poporațiunii și al țării, ci și spre

mulțumirea Mea, deoarece și Eu îmi găsesc fericirea în mulțumirea și fericirea popoarelor Mele!”

Cătă bunăvoință în aceste cuvinte rostite unor oameni în mîna cărora multă putere este pusă, și cari dacă și-li-ar pune într'adevăr la inimă, și ar lucra în înțelesul lor, mult bine ar putea aduce poporațiunii în fruntea cărora stau, dar sîntem încredințați că ei nici n'au înțeles, nici la inimă și-au pus cuvintele Maiestății Sale. Pentru a putea lucra în acest duh al păcii și iubirii și doririi binelui pentru toți, trebuie să fii om cu inimă, cu ascultare pentru învățăturile înțelepte ale bisericii, dar' nu frate cu Jidanii și să nu pui mai presus de toate legile dreptății din lumea asta, totdeauna pîntenii tîi și mustața răsucită de — >magyar ember«.

Tot Luni, M. Sa a luat parte la ședința sîrbătorească, pe care au ținut-o întrunite dietele, casa deputaților cu a magnaților la un loc. Răspunzînd cuvintelor de supunere ce i-s-au rostit în numele dietelor, Maiestatea Sa, a zis între altele:

„Să învățăm din istorie, că această țeară numai atunci a fost tare și înfloritoare, când fiii ei, credincioși Regelui și religiei lor, au trăit în frățescă bunăînțelegere, ear' atunci când certele din lăuntru i-au slăbit puterea, primejdii au împresurat-o!”

Așa este. Dar' cine să înțeleagă oare și aceste cuvinte ale Maiestății Sale? Ministrii unguri par a fi tocmai pe tocmai de alte păreri, căci ei nu se gîndesc zî și noapte la altceva, decât la aceea, că în ce chip, prin toate faptele lor, să hrănească și asprească certele din lăuntru, nu să le domolească și împace.

I-a mers bine patriei când fiii ei s'au alipit de regele și de religie, de credința și biserica lor? Prea adevărat. Dar' ce fac ministrii unguri azi? *Aduc legi tocmai pentru deslăpșirea fililor țării de religie!*

Trist într'adevăr.

V. Alexandri și M. Cogălniceanu.

Măne, în 2/14 Iunie, în orașul *Băcău* din România, se dă o frumoasă dovadă de aducere aminte de vrednicile bărbaților mari ai neamului, și o pildă cum trebuie să ne arîtăm simțimintele noastre recunoscătoare față de ei.

Două dintre cele mai măndre figuri în istoria din urmă a neamului nostru, și a căror lucrare mult a ajutat la avîntul frumos spre înălțare a scumpei Ţeri-Românești, sînt fără îndoială, *Vasile Alexandri* și *Mihail Cogălniceanu*.

Cel dintăiu, mare poet, prin lucrarea sa literară și legăturile sale în străinătate, în urmă și ca ambasador al regatului în Franția, a făcut atât de mult pentru Români, cât mai mult nu se poate aștepta dela un om în decursul unei vieți.

Al doilea, *Cogălniceanu*, bărbat politic, a stat în fruntea conducerii tinărului stat, și e unul dintre cei căror mai mult e a se mulțumi că din cele două mici țerișoare, *Muntenia* și *Moldova*, nebăgate în seamă, s'a făcut una, care atât de repede a ajuns a fi cinstită de toată lumea și pismuită chiar; — el a stat în fruntea statului și în repeșite rânduri în vremuri atât de primejdioase, că un cărmaci nedibaci ar fi putut isbi crunt tinăra naie de stânci ce se o stărfime, și trebuia o mână tare și un cap luminat ca să o poată scoate la liman din valurile prin cari trecea, — și *M. Cogălniceanu* cu soții sei, a scos-o!

Acestor doi bărbați în orașul *Băcău* li-se desvélue busturile chipurile lor cioplite, unul din marmoră, altul din metal, de bronz. Și asta în chip de tot sîrbătorească. Se vor roști mai multe cuvîntări, arîtându-se vrednicile lor, și anume despre *Alexandri* va vorbi dl *Olănescu*, ear' despre *Cogălniceanu* dl *V. A. Urechidă*. Se va cânta imnul național. Pe monumente se vor pune cununile de lauri, și fete frumoase vor arunca asupra lor o ploaie de flori.

FOIȚA „REVISTEI ORĂȘTIEI”

Sora păcii...

Între munți, prin văi în care
Câmpii păcii înflorească,
Obositului meu suflet
Am mers pace să-i gădesc.

Ce de bine e acolo!
Cât senin, câtă verdeață,
Și cum toate fac să-ți pară
Raiu în suflet și 'n vieață!

Dar' eu nu-i să am odichnă —
Într'o vale fărîmecată,
Ear'am întîlnit pe *Fulga*,
Sora păcii, albă fată.

Zăpăcit priviam copila —
Ce mai păr frumos de aur,
Si ce ochi duiosi, albaștri!
Nici în raiu așa tesaur!

’Mi-a grăit abia în fugă
Doi vorbe trecătoare,
Dar' ca s'o mai uit de-atuncea
Când vom mai putea-o oare?

Au rămas aceiași câmpii
Și azurul și verdeața,
Dar' vederea mândrei fete
Răsvăritu'mi-a vieața!

Eu m'am dus să astu pace,
Ea în drum mi-s'a nîtîmplat,
Și-a iubirii furtuni, eată,
Greu în suflet 'mi-se bat!...

Ioan Moța.

„Iubirea mea e ca un trandafir roșu”.

Nuvelă de *Nataly de Estruth*.

De parte de castel, se auzia încă cel din urmă uruit al trăsurilor. Luminile în sala de bal s'au stîns. Pașii servitorilor se perdeau în covoarele cele moi. E liniște adîncă. Deodată se aud prin noaptea liniștită, sunete armonioase de pian, cântecul de fericire al întăiei iubiri. Perdelele dela ușa se desfăcură; prin ele se uita o față încungiurată de bucle arginții, ascultând acordurile plăcute ale tinerei contese. Antoanetta ședea la pian într'o haină albă ca spuma laptelui. Pe pîrul ei cel frumos era o cunună de floricele scuturate. Înaintea ei pe pian era buchetul de *Cotilion*, în mijloc cu un trandafir roșu. Razele lunei se furisau prin ferestrele cele înalte, sîrutînd ochii cei frumoși ai fetei, a căror privire era așintită, plină de iubire, pe trandafirul cel roșu. Lin alunecau pe clape degetele ei fine, și ca șoaptele unei iubiri fără margini, suna de pe buzele ei cântecul: >Iubirea mea e ca un trandafir

roșu! Un foșnet de rochie se auzi pe covor; două brațe o îmbrățișară pe tinăra cîntăreață, și o față rece se lipi de obraji ei ferbinți.

>Să te păzească D-zeu, dragă, ca iubirea ta să fie ca un trandafir roșu! murmurară buzele femeii bătrîne.

>Mătușe *Luiso!* Contesa se ridică și își ascunse fața înflăcărată la pieptul femeii bătrîne, pe care strălucia crucea de aur a călugărițelor. >Tu ești încă aicea? Tu m'ai auzit? Ai putut înțelege fericirea mea din acorduri? O, eu sînt o mare idealistă, mătușe. Atât sînt de fericită, încît nu pot a nu spune că iubesc! >Și într'un suris dureros tremurau buzele Luisei.

>Dumnezeu să-ți păzească iubirea ta, Antoanetta, ca să fie mai durabilă și fără spinii, de cât un trandafir roșu!

Fata conduse pe mătușa sa la fereastră luminată de razele lunei, și îngenunchiînd lângă scaunul ei, îi luă mînilor și sîrutîndu-le șopti:

>Mătușe *Luiso*, ai iubit tu vre-odată?

Fața blîndă a călugăriței se inclină, și o lume întregă de dureri nespuse, renunțarea la fericire, se putu vedea în ochii ei umezi, pe când încet-încet murmură: >Iubirea mea a fost un trandafir roșu... Tinăra, deșteaptă, frumoasă, amabilă ziceau că sînt, întotdeauna încungiurată de o mulțime de tineri. Dar' de ales nu i-mi-am ales pe nici unul dintre ei, rîdeam și batjocoream iubirea, fiindcă nu o cunoșteam. Era înspre seara cununiei unei prietene a mele. O mulțime de oaspeți au fost invitați, mie de tot necunoscuți. Toți au grațulat părechii celei tinere. M'am apropiat și eu de ei spre a le dorî multă fericire, într'o

poezie de mine făcută pentru aceasta. Privirea mea trecu dela unul la celălalt de tot rece, până s'a oprit întîlnind doi ochi întunecoși, de bărbat, cari mă priveau atât de strălucitori, încît încurcîndu-mă am rostit poesia mai iute de cât s'ar fi cuvenit. Parcă am fost privit în doi sori, a căror raze m'au termecat. Când am sîrșit poesia, din toate părțile auziam laude. Cuvinte goale îmi sunau în urechi, le ascultam fără a le înțelege; o neliniște neobicinuită m'a cuprins; căutam ochii cei negri. Deodată aud o voce plăcută lângă mine. Întorcîndu-mă am văzut pe acela, pe care atât îl căutam; saluta pe doamna casei în cuvinte scurte. Eu ascultam glasul lui, pare-că de mult îl cunoșteam, pare-că fiecare ton îmi făcea coardele inimii să vibreze. Înalt, măreț, ca un rege, sta înaintea mea în uniformă strălucitoare; își rosti numele, făcîndu-mi un compliment scurt, dar' ochii lui trecură repede peste mine, vorbind o limbă dulce. Cum a venit nu știu, dar' nu se mai depărtă de mine, ci luîndu-mi mîna și sîrutîndu-o cu buzele lui tremurătoare și ferbinți îmi șopti: >Crezi d-ta în presimțiri? Eu am presimțit că o să te întîlnesc aicia! Dacă altul 'mi-ar fi spus cuvintele acestea, i-aș fi ris în față, cum făceam totdeauna, când auziam fraze de felul acesta, de astă-dată, risul 'mi-a incremenit pe buze, și inima îmi tremura. Ciocniri de păhare, conversația societății suna ca murmurul unui păreu. El earăși să aplecă asupra-mi, șoptind: >D-ta n'ai iubit încă nici-odată? O, cum te compățimesc! Și își cufundă ochii lui multmult într'ai mei. Fost-am de compățimit? O,

Necaz mare.

După-cum este cunoscut, școli mai înalte pentru pregătirea oficerilor, academii militare, nu sînt de cât două în toată Impărăția, amîndouă, firește, cu limba de propunere nemțească. Ungurilor nostri, e demult acum că mereu le lasă gura apă să vadă o astfel de academie deschisă și în Ungaria și anume cu limba de propunere ungurească și colea în Budapesta, unde apoi elevii chiar și străini, se se dedee cât de bine cu Ungurii și cu limba lor și se primească, vrînd-nevrînd, o creștere cât se poate — ungurească. De ani de-arîndul cei mai înflăcărați între »patrioții« o și cer asta cu gură mare în delegații, și ani de-arîndul ministrul comun de războiu le trage așa câte-un paiu cu miere printre buze, le răspunde în doi peri, cât să nu fie nici cu făgăduință de împlinire, nici fără ea. Acum de milleniu însă, Ungurii se țineau ca avînd în mână mult oftata academie. Credeau că Viena li-o va aduce drept dar »millenar«. Unele foi o și vesteau asta cu bucurie. Sâmbăta trecută însă, în delegațiunii, venind vorba despre aceasta, ministrul de războiu a răspuns rece și hotărît că: *impregneurările privitor la înființarea unei a treia academii militare, nu s'a schimbat întru nimic, deoare-ce nu a trebuit nimeni să fie respins dela primire din cele două ce sînt, fiind acolo loc pentru toți câți vor să se pregătească pentru cariera de oficeri. Mai avînd în vedere și cheltuelile însemnate ce s'ar recere susținerii, o a treia academie se va deschide numai atunci, când se va simți lipsa ei...*

Ungurii au rămas ca stropiți de un duș bun de apă rece.

Când va sosi acel »atunci«, știe D-zeu.

Examene

Dle Redactor,

Urmez cu darea pe seamă, pe scurt, despre decursul examenelor din jurul Orăștiei, după-cum am făgăduit în Nr. 21 al »Revistei«.

În 15 Maiu s'a ținut examenul în comuna **Romos**. Resultatul în clasa I a fost slăbuț, dar' cel din clasa II (învătător *Ioan Fleșeriu*) a fost foarte mulțumitor.

În 16 I. c. s'a ținut examenul în **Romoșel**, atât în clasa I cât și în a II (învătători *L. Giurca* și *N. Mihailă*). Resultatul a fost »foarte mulțumitor«. În amîndouă comunele se află edificii școlare noue, provăzute cu mobilier solid și cu toate cele de lipsă pentru învățămînt.

În 17 I. c. a fost examenul în **Jibot**, succesul deasemenea în amîndouă clasele a fost »foarte mulțumitor« (învătători *N. Igna* și *A. Boldor*).

Mult au plăcut poporului declamările și mai ales cîntarea, în trei voci, a poeziei »Sînt vînători«. S'au împărțit ca premii cărți folositoare dăruite de dl protopop *Ivan*, de dl *Dr. Stefanu Erdelyi* și cinci coroane dăruite de dl notar *Liviu Friedman*.

În 18 I. c. s'a ținut în **Vinerea**. La această școală sînt aplicați 3 învățători și succesul a fost mulțumitor, îndeosebi în clasa I de băieți (învătător *P. Nicoară*). Examenul a fost de model. Cu bucurie scot la iveală că poporul nostru se interesează tot mai mult de școală, dovadă mulțimea copiilor și a poporului, cari au fost de față la examene.

Ear' că dnii învățători își cunosc chemarea, e dovadă și faptul, că dl protopresbiter *N. Ivan*, a fost însoțit la toate examenele de către 6—9 învățători, ceea-ce până acum nu s'a prea întemplat și nici se prea întemplă pretutindenea.

La sfîrșitul fiecărui examen dl protopop prin cuvinte calde a îndemnat pe popor la spriginirea și mai tare a școlălelor, arătînd folosul cel mare al acestora.

Pe urmă a fost împărțite ca premii, felurite cărți, dăruite parte de dl protopop *Ivan*, parte de stimata doamnă *Victoria Dr. Erdelyi* din Orăștie.

Dee D-zeu ca examenele din anul viitor să fie cel puțin tot așa de înveselitoare ca și cele din acesta, întru înaintarea cauzei noastre culturale.

Ru-Ra.

Ținută bărbătească

Sâmbăta trecută s'a petrecut în Orăștie în sinul concetățenilor nostri Sași, o scenă, vrednică la toată întemplarea a fi scoasă la iveală, putînd trage din ea bună învățătură și noi Românii. Eată de ce e vorba.

Despărțemîntul din Deva al reuniunii de maghiarisare a numelor de munți și locuri, E. K. E.-ul cărmuit din Cluj, poftise pe despărțemîntul dela Orăștie al »*Karpaten-verein*«-ului, reuniune cu scop științific-cultural, — se făcă împreună o excursiune spre Șibișel pe 28 Iunie. Pentru a pregăti lucrul, veniseră cu 3 zile înainte câțiva Unguri fruntași din Deva. Sașii »betrâni« s'au arătat aplicați și sub anumite condiții au primit să se făcă excursiunea. Domnii din Deva s'au dus mîngăiați. Lucrul însă avea să se fie adus în ședința despărțemîntului din loc, ca acolo să se iese hotărîre în acest înțeles.

Azi s'eptemîna s'a și ținut ședința. »Betrâni« au făcut propunere pentru facerea excursiunii cu Ungurii. În Sașii tineri însă, s'a ridicat mîndria națională și cum pe ei și așa nu-i întrebare cortedii din Deva, s'au declarat din capul locului *contra* excursiunii cu o reuniune ce nume poartă cultural, dar' încolo e o reuniune *politică și de maghiarisare!* S'a aprins o discuție mai lungă asupra lucrului, și în urmă s'a pus propunerea la vot. *Sașii tineri fiind cu*

unul mai mulți, au respins propunerea zădărnind excursia cu care Ungurii ear' s'ar fi fălit, lucru mare, ca și cu un semn de »înfrățire« millenară.

Ia tot cazul e plină de bărbăție și vrednică de laudă ținuta domnilor acestora, cari deși puțini și deși atîta se umblă după ei cu momeli și făgăduințe, ca să-i aducă în apele »circumspecte«, — ridică adesea așa de frumos stindardul naționalității lor, ramură din trupina unui mare și falnic popor.

Ajută-ți însuți.

Ajută-ți însuți și-ți va ajuta și D-zeu, e un adevăr pe care Americanii, oameni foarte înaintați în toate privințele, dovedesc a-l înțeleg mai bine ca ori-cine altul. Pe când spre pildă la noi dorința nobilă de-a ajuta tinerimea s'eracă întru a se pregăti pentru oare-cari cariere de vieață, se arată aproape numai în forma de-a le da stipendii, ajutoare de-a gata, pe cari avîndu-le ținînd poate trăi cum îl tae capul, — Americanii au aflat un fel de-a da ajutor, cu mult mai cuminte ca al nostru. Ei zic: tinînd să vie încă din fragedă vîrstă la încredințarea, că vieața e o luptă, și încă o luptă grea, și dintru începutul începutului ei se făcă mereu și mereu deprinderi de luptă, pentru a o putea purta cu vrednicie și isbîndă la timpul seul. Despre creșterea tinerilor, nici nu mai vorbim. Ea este la Americani foarte îngrijită și de aceea se și ridică între dînsii atîția oameni ce fac adevărate minuni în vieață. Să arătăm aci, pe scurt, cum purced ei la creșterea fetelor s'erace.

La sate, ca fata să se deprindă de cu vreme cu munca, deja la vîrstă de 5—6 ani i-se dă o bucată de țarină, îngrădită și arată gata, ce mai trebuie numai s'emînată. Ea trebuie în fiecare zi, nainte de-a pleca la școală și seara după întoarcere, să-și vadă de mica ei »moșie«, să samene, să sâdească, să ude, să plivească, — ear' roadele le vinde în oraș și banii îi adună ca, la timpul seu, să aibă cu ce se ajutura și la școli în oraș. Ear' în orașele însăși, sînt pensioane, internate, în cari fetele s'erace se primesc și se provăd cu cele de lipsă, avînd în schimb să lucreze în anumite ciasuri peste zi, pe seama internatului. Li-se dau altfel lucruri ușoare, dar' li-se dau ca să se deprindă întru una a lucra: șterg mobilele de prav, freacă argintăria, spală pîharele, cîrpsc rufăria, etc. Și aceeași fată, pe care acum o vezi cîrpind o șorță stricată, o poți mai încoala vedea cîntînd la pian cu măiestrie. În unele orașe se dă voce elevelor a lucru nu numai în școală, ci a primi la familii în oraș să facă oare-cari treburi, care să le aducă un venit ca să se poată susține: dau lecții la fete mai mici, duc copii la preumblare, scriu, lucrează la vre-o foaie ceva, etc. Și

pentru toate ele nu capetă bani, ci numai școala care le susține.

În acest chip se și dau apoi societății americane soții harnice, mame bune, femei deștepte, — pentru-că acolo deja din fragedă vîrstă se deprinde fiecare a munci și cu mintea și cu mâinile, din greu.

PACEA LUMII

Creta în flacări.

Revoluția în Creta a luat întinderi foarte mari. Intreg ostrovul fumegă de focul aprins al răsculaților și al puterii turcești ce încearcă să o sufoace. Lângă orașul Vukoles a fost zilele acestea o luptă crâncenă. Corăbii turcești de războiu roiesc în jurul insulei și improască cu foc cetele de răsculați de pe țărmuri. Luni s'a telegrafat din Atena, că spre Creta cât vezi cu ochii cerul e roșu de vâpăi. În ținutul Kissano, toate comunele ardeau de Duminecă începînd și a ținut focul zile de-arîndul. Liniștea numai cu mare anevoe și după lungi zbuciumări și perderi, se va mai putea restabili.

Întinderea flacărilor.

O telegramă din Atena vestește, că o ceată de Bulgari ar fi intrat de curînd în Macedonia cu scop de-a ațîța poporațiunea de-acolo și a o îndemna la răscoală.

Dîrji ca vespîi.

În Curticiu (com. Aradului) în s'eptemînile trecute punîndu-se la cale parade de milleniu, un Român mai curajos, dl *Dumitru Palcu*, pe când »patrioții« răgușiau strigînd »Eljen-îri la adresa nației lor, a strigat și dînsul: »Să trăiască nația românească!»

Atât i-a trebuit. Pentru acest »pecat« millenar, dl Palcu a fost deloc prins de gendarmi, dus la Arad și pus în temniță și ținut acolo 8 zile, până s'au ascultat vre-o 30 de martori și numai după aceea »cutezătorul« a fost slobozit. Procesul contra dînsului însă e în curgere pentru »fapta« sa.

Apoi să mai zică cineva că nu-s »curagioși« acești oameni! O singură vorbă, o suflare românească, îi bagă în boale, nu altfel, de își perd capul și fac, mî rog, prostii cât muntele, cum e și asta, să-ți închidă pe om pe nimic!

Din această neîngăduință a lor însă, am putea învăța și noi Românii mult. Precum sînt ei, rei ca vespîi, când e vorbă de nația lor, așa ar trebui să fim și noi toți și pretutindenea întru apărarea nației noastre și a onoarei ei! Lucrurile ar lua deloc altă înfățișare, pentru noi mai bună.

Stringîndu-mi mâna cu puterea cea din urmă, șopti cu ochii împaiangenți: »Adio Luiso, Dumnezeu să-ți dee în ceruri fericirea, care pe pămînt nu ai avut-o; adio tu suflet blînd, și mult-mult iubit«.

Apoi închise ochii cei iubiți spre a nu-i mai deschide pe lumea aceasta. Atuncia trandafirul cel roșu al iubirii mele se ofili, sub suflarea rece a morții. Albe și văietîndu-se căzură frunze pe mormîntul lui, ducînd cu ele lacrimile mele de durere. Numai spinul a mai rămas; până astăzi neschimbat îl port în inimă, și-mi face rane, cari vor sîngera până voi fi și eu acolo unde el este: »*Iubirea mea a fost ca un trandafir roșu*«...

Razele lunei se furisau prin ferestrele cele înalte sărutînd crucea de aur pe pieptul călugăriței....

Trad. de **Letiția E. Roșca**.

Nenorocirea dela Moscova, după știrile de mai târziu, a avut mai multe jertfe de câte vestisem în numărul nostru trecut. Se spune că numărul celor omorîți de îmbulzeală sau morți în urma rănilor primite, a trecut și peste 3000. În același timp însă, cum și în alte părți ale țerii s'au făcut sîrbări mari, s'a întemplat căte o nenorocire în urma îngrămidirii de popor. Așa spre pildă în orașul Minsk adunându-se lume prea multă pe un pod, podul s'a rupt și sute de oameni au căzut în valurile riului, numai foarte puțini putînd fi mîntuiți.

nu! încă nici-odată nu m'am simțit așa fericit precum mă simțiam atunci. Tot sufletul meu era lumină, auziam clopotele sunînd, paserile cîntînd, un cer azuriu se întindea asupra-mi și un ânger sărutîndu-mă pe frunte mi-a șoptit: »Eu mă numesc iubirea!«

Tinîndu-l cu care ea se fiu soră de mireasă, a telegrafat că e reținut, nu poate veni la nuntă. Nu știam ce să ne facem. »Oare cum să ne ajutăm?« întrebă vecinul meu. Eu mă uitam cu inima tremurătoare în ochii lui și îi zisei sfioasă: »Vrei D-ta să înlocuiești pe tinîndul acela, vrei să-mi fii frate de mire?« De odată i-se întunecă fața. »Asta nu-mi va fi permis, dragă domnișoară; — un bărbat... înșurat!«

»Insurat!... O durere crâncenă am simțit în inimă, ca o săgeată care mi-o rupea în bucați. »Să trăiască!« auzii acum strigînd oaspeții părechii celei tinere; mie-mi suna în urechi ca o ironie: înșurat!!

În momentul acela trandafirul cel roșu al iubirii mele, se scutură și rămaseră spinii ei rîndindu-mi inima, ear' lacrimile cari îmi curgeau pe față cădeau pe ranele făcute ca un balsam alinător!... Iubiam — iubiam pe un bărbat înșurat!...

Trecuseră luni. Gerul își tindea aripile lui arginți, peste apa liniștită. Ea s'a făcut tot mai albă, tot mai vîrtoasă, până valurile ei nu mai putură murmura, ci adormiră sub sărutarea cea rece a gerului.

Peste ghița lucie alunecam eu de mîna cu el! Tufele dela marginea riului scuturau

fulgi, de câte-ori treceau pe acolo, ear' brazii învaliți în hainele lor albe, din depărtare credea că sînt niște fantome...

Și noi am încetat de-a vorbi; departe tot mai departe ne purtau patinele, prin mintea noastră zăngănitul lor ne suna ca o melodie de joc lingușitoare, ca odinioară în sala de bal. Oare ni-am spus vre-un cuvînt despre simțemintele noastre? Nu! Dar' bine știam cum ne era: Ochii au destăinuit focul inimilor noastre, care creștea tot mai mult, tot mai tare, fără margini.

Eram departe de ceialtați; amurgul se întindea ca un covor sur peste noi. Din depărtare mai auziam ici-colea câte un ton glumeț, câte un rîs vesel al societății. De asupra noastră începură a lucii aici-colea câte o stea.

M'am împedecat? Am lunecat pe ghița lucie? Era să cad? Nu mai știu, știu numai că brațul lui m'a cuprins furtunos și ca ametit, în deliciu, simții sărutarea lui arzîndu-mi buzele... În minutul acela nu am mai vîzut nimic, decât ochii, ochii lui cei frumoși! Atuncia se deschise focul iubirii mele, înflorînd într'un trandafir frumos! Fericire nespūsă am simțit, poate pentru-că știam că așa o clipă nu-mi va mai veni în veci!...

O iarnă trecu; veni alta scuturînd fulgii, cari se topeau și treceau, și lasă pe capul meu zăpadă care nu se mai topi nici-odată!

După multe încercări, am ajuns pe o cale spinoasă la ce sînt acum. Ținta mea a fost crucea aceasta de pe pieptul meu...

A venit anul 1870 și 1871. În țeara inimicilor m'am dus într'un lazaret. Nu tăgăduesc că de multe-ori cu inima tremurătoare căutam în lista, unde stau însemnați cei morți, un nume mult, mult iubit. Deși era pîrl meu înălbit, în adîncul inimii era încă primăvară ca odinioară. Sufletul meu era al lui, și al lui tot cugetul, toată ființa mea. Trandafirul cel roșu nu s'a vestejit.

»Colonelul, comandantul regimentului, era greu rănit; un glonț în piept«. Asta era vestea ce am putut afla despre el. Ce au fost durerile trecute, pe lângă durerea care am simțit-o acum? Numai tîrziu noaptea am putut ajunge; am grăbit la el, m'am apropiat de patul lui. Frigurile i-au pus urmele pe fața lui înflăcărată, răsufierea era grea. Eu îmi apăsai mîinile pe inima-mi sfîșiată, uitîndu-me la el. Mulți ani au trecut; nesfirșiți de lungi și cu toate acestea eu l'am recunoscut îndată, deși era foarte schimbat. Trecutul mi-se desfășura înaintea ochilor; încă odată eram tineră, încă odată eram fericită. De odată deschise ochii și întunecați; plin de farmec odichnia privirea lui pe mine. Trecuseră mai multe clipe privindu-mă nemiscat, apoi trecu peste fața lui cea frumoasă o fericire nespūsă. »Luiso«, șopti el: »Am știut că o să vii, că nu o să mor singur în străini«. Lacrimile îmi curgeau acum păreu pe față: »Am telegrafat deja nevastei dumnitale!... cu cîntă greutate am rostit cuvintele acestea numai eu știu. El zimbî amarnic: »Ea nu poate veni acum, că e Carneval!«

Un dascăl slab.

Din *Tara-Băței*, 9 Iunie 1896.

Onorată Redacțiune,

În puține locuri s'a fi văzut un spor așa slab ca la școala din Hertegani. S'a dus veste departe ce puțin își bate capul cu școala învățătorul Eftrem Pop. Copiii, câți amar cetesc o slovă—două, cetesc răstănit și cântând de te sperii auzindu-i. De socoteli, ori alte cunoștințe folositoare, se nu întrebă.

Nici nu-i de mirat. Învățătorul anul întreg nu stă de școală. Pune pe câte un băiat mai mare în locul său și el la crîsmă, trage la măsă până nu mai poate zice: »opt-spre-zece« se-ți tai limba. Și-apoi vine acasă și se culcă ziua la ameză, ori se bate cu dascălița. Vineri în 29 Maiu n. s'au bătut pe moarte de-alungul drumului, cu săculea. De nu-i despărția Curitean Angel îl tăia dascălița de se ducea minune.

E trist, că Hertegănenii s'au dat a-l vedea așa. Comuna aceasta are la 2000 de locuitori, oameni harnici și de omenie, are școală bună cu toate cele de lipsă și se aibă așa dascăl?

Vre-o gazetă să cetească învățătorul din Hertegani, vre-un sfat bun să știe da oamenilor, — ferit-a D-zeu. Dacă câte-odată 'i-s'a tras luarea aminte asupra purtării sale, s'a înfuriat și a amenințat că merge la Réthy și merge la »ministeru unguresc«...

Dl preot Mateeș e îngrozit de el și par' că se sfiște să adeverească oficios câte le face! Dar' e dator dlu preot să facă totul ca școala, la care el e director, să nu fie de batjocură și de poveste. Poate mai târziu să fie însuși dl preot tras la răspundere.

Hertegănenii, dacă mai țin să nu fie de veste și poveste cu dascălul lor, trebuie să-și umble de rând fără preget și fără să mai stee să se gândească.

Dela Academia Română

Publicațiune.

Cu începerea viitorului an școlar 1896—97 se vor primi cincisprezece fete în Institutul de fete fundat de Ioan Oteteleșanu și înființat de Academia Română, sub înaltul patronaj al M. S. Regelui, cărora li-se va da, potrivit rânduilor testamentului răposatului fondator, o creștere casnică și instrucțiunea convenită unei »bune mame de familie, fără pretențiuni sau lux«.

Cursul va fi de 5 ani, în timpul cărora elevelle vor avea toată întreținerea în Institut.

Se primesc copile pe deplin sănătoase, cari au trecut de 11 ani, dar' n'au împlinit încă 14 ani, au pregătirea ce se dă în școlile primare din România și sunt născute din părinți români săraci.

Două surori sau două vere primare nu pot fi primite.

Părinții doritoarelor a fi primite ori tutorii legali ai acestora, au să trimită — până la **5 August 1896** — cererile, însoțite de *extras de boteș, extras de altoit, atestat de pauperitate și atestat școlar* despre cele patru clase primare, la *Academia Română* (Calea Victoriei, Nr. 135), pentru »Comisiunea fundățiunii Oteteleșanu«, care cercetând hârtiile și luând informațiunile ce va crede de cuviință, va face ca concurențele ce împlinesc cererile de mai sus să fie supuse la un examen de primire, prin care se va vedea gradul de pregătire în ceea-ce privește cetirea și scrierea, cele patru operațiuni, geografia și istoria țerilor române.

Resultatele examenului se vor supune, dimpreună cu toate documentele, printr'un raport Augustului Protector al Academiei Române, Maiestății Sale Regelui, căruia îi aparține a hotărî în privința primirii.

Examenele se vor face în localul Academiei la 9 Septemvrie, ear' cursurile vor începe la 18 Septemvrie 1896.

Un gură-spertă

Luni, pe când marele banderiu de vre-o 1200 călăreți adunați din toate comitatele, trecea prin străzile Pestei, lume multă sta îndesuită de privia convoiul. Fiecare cal era ținut din două părți de câte doi feciorași, de frâne. Călăreții ca călăreții, erau ce erau, dar' erau frumoși și voinici caii, cei mai mulți luați delă circus-uri, fiind mai frumoși și învățați pentru a face cu ei paradă. Mulți privitori stăteau cu gura căscată de așa mândrie de animale ce le trec pe dinainte. O foaie ungurescă spune că un domn bătrân, atâta a fost de mișcat de această panoramă, că privind-o, tot mereu îi erau ochii plini de lacrimi de bucurie, ear' după-ce a trecut șirul întreg pe dinaintea lui, plin de mândrie a bătut cu bâta în pământ, zicând:

„No Valahilor, Sârbilor și Croaților! adunați-vă, conspirați, vorbiți și scrieți cât vreți! Noi am fost, sântem și vom fi!”

Atâta l'a mișcat pe gâgăuțul bătrân frumseța cailor ce i-au trecut pe dinainte! Sêrac gură-cască, ce mai curagiu de gură-spertă la el!

Programa

examenelor de vară delă școala cap. gr-or. rom. din Orăștie, în an. școl. 1895/96.

Duminică în 28 Iunie n. c. după serviciul divin:
Dela 10—12 oare a. m. clasa III-a de băieți și băiete;
» 2—4 » p. m. » II-a » » » »
» 4 1/2—6 » » » Cântări și declamări cu ambe clasele.

Luni în 29 Iunie n. c.:
Dela 8—10 oare a. m. clasa I. de băieți și băiete;
» 10—11 » » » gimnastica cu toți elevii;
» 11—12 » » » Cetirea clasificățiunilor, împărțirea premiilor și încheierea anului școl.

NB. În decursul examenelor lucrurile de mână ale fetițelor vor fi puse spre vedere publică în una din salele de inv. ale școlii.

Diracțiunea.

CORRESPONDENȚĂ.

Sântăndreș, Iunie 1896.

Dle Redactor,

Ajungând postul de notar cercual al Sântăndreșului (com. Hunedoarei) vacant, după trei luni s'a întregit, în 30 Maiu n. a. c.

Nu pot vesti nici o bucurie, nici un pas ce ni-ar da cuvânt să zicem că pentru Românii din cercul acesta s'au arătat porniri, aplecări de-a le face dreptate.

Din contră. De departe a bătut la ochi duhul vechiu și plin de răutate al celor cu puterea în mână, de-a se căpătuî numai ei de ei, nesocotind cătuși de puțin dorința ori dreptul obștei celei mari.

Așteptam cu drept cuvânt, că purtătorii frânelor acestui ținut în socotirea marelui număr de Români de aici să ție seamă și de cererea noastră, și dacă nu ne vor pune un bun Român în candidație, să ne »scoată ochii« măcar și cu unul mai de-așa.

Și nu că ar lipsi Români, căci dacă stăm de vorbă, apoi avem și aflăm destui pregătiți bine pentru cariera notăresască.

Numărul concurenților la postul de notar de aici, a fost de 17. Intre aceștia au fost și doi Români, pe cari însă voia timpului și a »Măriei Sale« solgăbirului, lăsați fiind afară din lista candidaților, 'i-a pus încă la — pocăință.

Pentru cercul acesta, constatător din patru comune, cu locuitori numai Români, lângă care s'a alipit și colonia Simeria, se băteau șapte concurenți, cari de cari mai protegiați.

Lupta pentru reușire a fost întinsă. Unii pe lângă numărul cortezilor și al spionilor, și-au deschis și pungile, cu mijloacele lor stricătoare a moralității și cinstei, și au deschis ușa localurilor cu beuturi necurate.

Dar' onoare alegătorilor, de astă-dată luminată, au respins cu dispreț darurile danailor.

Ne fiindu-ne dat privilegiu la o alegere dreaptă, s'a ales din rândul celor candidați, Farkas Béla, un individ pe care poporul l'a socotit de cel mai puțin primejdios și rău, dintre cei puși în candidație.

Pentru ținuta poporului laudă se cuvine dlor Nicolae Șinca din Biscarea și Ioan Șerban din Sântohalma, cari cu el au fost și între cei dintâi cari spre bine îl povățuiău.

NOUȚĂȚI

Podul peste Murăș la Geoagiu, a cărui ridicare se hotărise de Congregația comitatului nostru, se pare că n'o să se facă. Comitatul dăduse Kuluregylet-ului din Cluj dreptul de-a face podul și a-i trage apoi folosul. Acum la încheierea contractului de învoire în această privință între comitat și »Kuluregylet«, acesta a mai pus unele condiții noue, pe cari cei dela comitat nu le pot primi, și așa înțelegerea stă pe loc.

Proces de presă. »Tribuna« are un nou proces de presă, pentru articolul »Biserica și școala«, publicat în numărul seu 66 din estan, articol scris contra milleniului, îndemnând ca biserica și școala română să nu iee parte la sêrbările ce li-se vor comanda de sus.

DI Dr. Valeriu Branisce, fost redactor răspunzător al ziarului »Dreptatea« din Timișoara, osândit în 1894 la doi ani prinsoare de stat pentru mai mulți articli ai numelului ziar, — a fost Dumineca trecută, după ameză, pus pe picior liber, după-ce a stat un an și două luni în închisoare. Felicităm pe dl Branisce pentru hotărîrea cu care s'a supus lungii pedepse. Dl Branisce a fost liberat din privilegiu zilei de 8 Iunie, cea mai însemnată în șirul sêrbărilor de milleniu, și tot din acel privilegiu au fost încă liberați alți 148 de osândiți la închisoare pentru delice politice.

DI Nicolae Berariu, preot gr-or în Bejan (comitatul nostru), osândit la 4 luni închisoare de stat pentru »afțișare« contra nației ungurești, a fost și d-sa liberat Dumineca trecută la 6 oare după ameză, din grația Maiestății Sale, după-ce împlinise trei luni de pedeapsă. Salutăm cu bucurie pe eliberat și-l felicităm pentru neînduplecarea cu care s'a supus pedepsei.

Concertul dlui Dima în Alba-Iulia se ține mâne, Duminecă în 2/14 Iunie, în sala cea mare dela otel »Hungaria«. Se vestește că din toate părțile, și din Munții-Apuseni, Români mulțime mare se pregătesc să meargă la acest concert. Punem la inima tuturor celor-ce doresc a auzi un concert frumos și românesc și să cunoască ce poate renumita »Reuniune română de musică din Sibiu«, — să grăbească la Alba-Iulia pe mâne.

Tineri bravi. În numărul nostru 20 am spus ce s'a întâmplat în Băița la 16 și 17 Maiu când cu paradele de milleniu, că adevc tinerii *Nicolae Braica, Petru Galea și George Voic*, au pus steag românesc pe dealul »Calvare«, pentru care au fost luați între baionete și duși cu steagul la Baia-de-Criș. Acum aflăm că dintre aceștia judecătoria pe Braica l'a scos de sub acuză, ear' pe *Petru Galea și George Voic* i-a pedepsit cu câte 5 zile arest. Tinerii și-au împlinit pedeapsa fără clătinare și pe ziua de Rusalii s'au întors deja acasă, primiți fiind la întorcere spre casă, cu multă însuflețire, de feciori și fete din Băița și Căinel. Li-au eșit în cale în număr frumos și i-au încungiurat și petrecut spre casă ca pe niște eroi.

»Brooser Liedertafel« din loc, dă mâne, Duminecă în 14 Iunie n., un concert în grădina hotelului »La 2 pistoale«. Inceputul la 8 1/2 seara. Publicul va sta la mese. Bilete de intrare à 50 cr. de persoană, la librarul F. Schäser și seara la cassă.

Ce mai ispravă! După-ce toți oamenii crescuți și cuminți ai popoarelor nemaghiare din țeară, nu numai că au stat departe de tâmbălăul millenar unguresc, dar' trec chiar peste el și povestea lui ca-și-cum nici n'ar fi, — Ungurii s'au pus acum să se mângăie cu — *copii!* Foile ungurești bucină cu multe fanfare, că poemane, în 3/15 Iunie, vor sosi și vor intra în Budapesta 1000 de copii de școală, nemaghiari, cântând imnul unguresc. Ei sânt culeși din comitatul Torontal și duși ca o ciurdă de iezi, de cătră 75 dascăli, cu obercăprarul, inspectorul școlar, în frunte. Sânt 800 copii și 200 fetețe, Sêrbi, Slovaci, Croați, Români, Bulgari și Nemți. Cu asta vor Ungurii apoi să arate lumii, că eată și nemaghiarii au luat parte la milleniu. Zi-le descreații și închină-i!

Bismarck, marele bărbat de stat al Germaniei, numit și »cancelarul de fer« al imperiului, pentru mâna de fer cu care cărmuia treburile țerii, — după-cum spun cele mai noue știri, se află greu bolnav. Medicii nu iartă nici să meargă cineva să-l cerceteze, ca să nu-l tulbure și miște.

Amețeli de milleniu. Luni, în vremea cât marlele alăiu cutreera stradele Pestei, s'au întâmplat și multe nenorociri. Indosebi mulți au căzut jos în praf, amețiti de căldură și imbulzala; se știe despre peste 120 de în-

têmplări. Unui călăreț din banderiu i-a dat calul o trântită de și-a frânt gâtul și și-a spart capul, că a trebuit dus în spital și legat bine cu doage la cap, de milleniu.

Reforme în China. E știut că Chinezii sânt mari contrari a tot felul de înoini în felul lor vechiu de viață. Nu vor să știe și să audă de lumina altor țeri, de cultură, de înaintare. Cum i-a lăsat D-zeu de sute și mii de ani, așa-s și azi. E cunoscută vorba că-s încungiuerați cu *șidul Chinez*, peste care nu-i iertat să străbată raze nici de rău, dar' nici de bine din lumea dinafară. De aceea au putut fi bătuți prav mai anii trecuți, ei 400 de milioane, de cătră 40 de milioane de Iaponezi, cari au primit cultură europeană. Acum în urmă împêratul lor, »fiul cerului«, cum se numește el, *Li-Hung-Ciang*, s'a învoit cu înțelegerea de reforme și în necuprinșa sa împêrăție, și anume se luzează la zidirea celor dintâi drumuri de ter, și se pregătesc să și întocmească și ei armata după chipul armatelor din țerile mai înaintate.

Holera. În Egipt, precum am vestit încă, a izbucnit acum de câteva săptămâni fiorosul flagel al holerei. S'a lățit așa de repede, că acum se îmbolnăvesc pe zi câte 200—300 de oameni și mai toți mor. Englezii stăpânitori peste Egipt, au luat măsuri contra primejdiei, prin medici, dar locuitorii moșneni, nu vor să primească ajutorul medicilor, neavând încredere în Englezi, și așa boala se lățește și stinge vieți în chip îngrozitor, fără a întimpina mai nici o greutate.

Moarte. Cu părere de rău împărtășim cetitorilor nostri încetarea din viață a majorului *George Popovici* din reg. 64 de infanterie, întâmplată la 4 Iunie n. în Serajevo. Înainte cu vre-o lună densus fusese mușcat de-un căne turbat. S'a dus la Pesta în »Institutul Pasteur« și întors de acolo în credință că nu i-s'a întâmplat nimic, l'a atacat pe neașteptate groaznica boală și l'a omorît.

Un răspuns. La scrisoarea dlui *G. Părău* publicată în numărul nostru trecut, am primit, prea târziu pentru acest număr, din partea mai multor Români din Zarand un răspuns, pe care îl vom publica în numărul viitor.

Declarațiune.

Mulți de prin părțile noastre susțin că învățătorul Ioan Bota din Cetea ar fi autorul correspondenței »Un primar netrebnic« din numărul 21 al »*Revistei Orăștiei*«.

Pentru liniștirea vestitului primar și a celor de pănura densusului, cari fără nici un temei au poftă a născoci neadevăruri, cu scop de-a se înălța la gradul de atotștiutori, declar că atât celor scrise în »*Revista Orăștiei*« cât și la celelalte foi, eu sânt autorul, ear' pe cei-ce au susținut și susțin contrarul, îi declar de sêmănători ai vrajbei și frații de cruce cu vestitul Száva János.

Cetea, 8 Iunie n. 1896.

Petru Raica,
preot.

Cărți noue.

Eată cei mai noi numeri apăruți zilele acesteia din »*Biblioteca pentru toți*«:

Nr. 63. »*Satire*« și »*Pe malul gârlei*«, comedie într'un act, în versuri, de D. Olănescu (Acanio), membru al Academiei Române.

Nr. 64. »*Spre primăvară*«, versuri de I. Costin, cu o prefață de G. Coșbuc.

Nr. 65. »*Manon Lescant*«, roman de Abatele Prevost, partea a II.

Nr. 66. »*Manon Lescant*«, partea a treia și sfișitul.

FEL DE FEL

Iertare. — Tatăl: Cum, copile, ai putut spune mătusei că e proastă?! Du-te îndată, cere iertare și spune că-ți pare rău.

Copilul se supune, merge la mătusa și-i zice cu ochii plecați:

»Mă iartă, mătușică, îmi pare rău că ești proastă.

POSTA REDACȚIEI.

Dlul *I. B.* în *B.* Primisem deja raport despre examenle de acolo și era cules. Ceealaltă nu se poate.

Dlul *X.* în *Sivia*. Numai să fie bun, ospitalitate afi negreșit. Dar de promis nu putem promise publicarea, până n'am cetit lucrarea.

Dlul *M. I.* în *S.* Ei au închinat pentru știi D-Ta cine, — închină-i și D-Ta pe ei știi D-Ta cui, căci nu luăm notiță.

Pentru redacție responsabil: **Ioan M. Corvin.**

LOTERIE.

Tragerea din 23 Maiu st. n.				
Budapesta:	18	51	74	62 52
Tragerea din 30 Maiu st. n.				
Timișoara:	67	57	11	30 22
Tragerea din 10 Iunie st. n.				
Sibiu:	31	20	90	8 74

CALINDARUL SĂPTĂMĂNEI
dela 2—8 Iunie st. v.

Zilele	Călindarul vechiu	Călindarul nou
--------	-------------------	----------------

Dum. a 3-a după Ros. gl. 2, sft. 3.

Dum.	2 S. M. Nichifor	14 Vasilie
Luni	3 Muc. Lucian	15 Vit
Marti	4 S. P. Mitrofan	16 Benno
Merc.	5 M. Dorotea	17 Adolf
Joi	6 Cuv. P. Visarion	18 Gervasiu
Vineri	7 Muc. Teodot	19 Iuliana
Sămb.	8 Muc. Teodor Strat.	20 Laura

948—895

tkvi

Arverési hirdetmény.

A hátszegi kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság Mihájásza Petru a Evuczi tilymaczesdparosényi lakos Bontescu Mihály ügyvéd által képviselt végrehajthatónak Mihájásza Petru lui János hagyatéka végrehajtást szenvedő elleni ügyében közhírré teszi, hogy végrehajthatónak 107 frt 60 kr. tőke, ennek 1893. évi október hó 14-ik napjától járó 6% kamatai 40 frt eddigi megállapított per és végrehajtási költségek, valamint a jelenlegi 8 frt 5 kr. és a még felmerülendő költségek iránti követelésének kielégítése végett Mihájásza Petru lui János hagyatéka végrehajtást szenvedőnek a dévai kir. trvszék (puji kir. járásbiróság) területéhez tartozó tilymaczesdparosényi községi 182. sz tkvben A+1—6 rendsz ingatlanokból jutalékát rendszámoként az egyidejűleg kibocsátott árverési feltételekben részletezett összesen 380 frt kikiáltási árban az 1896. évi június hó 23 napján d. e. 10 órakor tilymaczesdparosényi községének előjárója házánál megtartandó nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek esetleg a kikiáltási áron alul is el tojja adatni.

Árverelni szándékozók tartoznak bánatpénzül az ingatlanok kikiáltási árának 10%—át készpénzben vagy óvadék képes értékpapirban a kikiáltott kezéhez letenni, avagy annak előzetes bírói letébe helyezését tanúsító szabályszerű elismervényt átszolgáltatni. — Végrehajtható követelése erejéig készpénz nélkül árverelhet. —

Vevő köteles a vételár fele részét az árverés jogerőre emelkedése napjától számított 30 nap alatt, a másik fele részét ugyanazon naptól számított 60 nap alatt az árverés napjától járó 6% kamataival, szabályszerű letéti kérvény mellett a hátszegi kir. adóhivatal mint bírói letéti pénztárnál lefizetni; — a bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámíttatni. —

Hátszeg, 1895. évi október hó 3-án.

A kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság.

Szavú Mozes,
kir. aj. bíró.

Un învățacel

96 (370) de prăvălie 1—4

se primește numai decât în prăvălia de **manufactură** a subscrisului negustor în Orăștie.

Întrucât se poate, pe lângă limba română, se recere cunoștința limbilor germană și maghiară.

Doritorul a fi primit, să fie în vârstă de cel puțin 14 ani.

Ion Lăzăroiu,
negustor român.

PRĂVĂLIA ROMÂNĂ

a lui

IOAN I. VULCU

92 (374)

5—

(Piața-mare) — în Orăștie — (Piața-mare)

Se atrage deosebita luare aminte a onoratului public din Orăștie și jur, asupra prăvăliei noue a lui *Ioan I. Vulcu*, negustor român, bogat provăzută cu tot felul de mărfuri de *băcănie* și *ferărie*. Și anume: Mărfuri de

BĂCĂNIE:

Făină de toți numerii; zahar, orz, urez, și tot felul de articli trebuincioși pentru hrană. Prețuri moderate. Mărfă totdeauna proaspătă și bună.

Ear' îndeosebi țeranilor se atrage luarea aminte asupra feluritelor soiuri de

FERĂRIE

de tot ce le lipsește pentru lucru și economie acasă și la câmp. Și anume:

Feruri de plug, sape, arșauă, și altele, de cele mai noue și practice.	Fireze, mai late și mai înguste, săcuri, topoare, și alte unelte pentru lemărit.
Coase din Styria, sistem nou și bun! Se dau pe garanție! Dacă nu corespond, se primesc înapoi ori se schimbă. Tot aci se pot căpeta cute pentru ascuțit, de cele mai bune.	Oțel și fer, drugi de fer și pante, etc și tot felul de articli și unelte trebuincioase la economie, acasă și în câmp!
Lanțuri de tot felul, de fer și drot	Vase emailate și de fer, căldări, frigări etc.
Cuie de drot, pentru șindilă, potcoave, și altele.	Lampe, mari și mici, lumini, petroleu, etc.

Negustorilor în mic de prin comune, li-se dau mărfurile trebuincioase în condiții foarte ușoare și cu prețuri de tot moderate!

PRIMA FLORĂRIE ÎN ORĂȘTIE

FLORI.

Am onoare a aduce la cunoștința stimaților amatori de flori, că subscrisul am deschis în Orăștie (Piața mare Nr. 1.) un stabiliment permanent de flori, și sunt în poziție să servesc în ori-ce vreme cu **ori-și-ce fel de flori** proaspete.

Fac totodată cunoscut, că primesc și efectuesc *îndată* comande de **buchete de nuntă, buchete de pept, buchete-mackart, cununi pentru morminte** etc., cu cele mai moderate prețuri.

Doritorilor de-a cultiva înșiși **trandafiri**, li-se împărtășește spre binevoitoare luare aminte, că le pot servi cu *trunchinuri cu rădăcini ce pot fi sădiți îndată*, altoiți și cultivați, etc.

Cu stimă

H. M. Hedwig

88 (372)

florar.

4—26

BUCHETE DE NUNTĂ

Sacii se primesc înderăpt numai în stare bună!

Prima moară de aburi în Orăștie

a lui

Rudolf Kaess.

63 (373)

29—48

Recomandă onoratului public și cu deosebire **comercianților din provincie**, spre vânzare:

Făină de pâne și aluaturi

în totdeauna **proaspetă, excelentă și ieftină**, în saci, și produsă exclusiv din grân de Tisa, cu prețurile mai jos indicate:

0	1	2	3	4	5	6	7	7B	8
9.30	8.85	8.40	7.95	7.65	7.35	6.98	5.88	5.25	4.76

75 Kilo

70 Kilo

Sacii se rescumpără cu 20 cr.

LIBRĂRIA

87 (375)

5—26

lui

F. Schäser în Orăștie (Szászváros)

F. Schäser recomandă on. public librăria sa bogat provăzută cu tot felul de cărți, anume cu: toate cărțile de învățământ, atât pentru școalele populare cât și pentru gimnazii, precum și tot felul de **recuizite** de școală: caiete și unelte de desemn, condeiuri, tăblițe, hârtie, ș. a.

Ear' îndeosebi *publicului român* recomandă frumoasele *întreprinderi literare* ce apar la București și Craiova în România, și anume:

„**Biblioteca pentru toți**“ sub conducerea d-lui Dumitru Stăncescu, editura d-lui Carol Müller în București. Apar în fiecare lună 2—3 volume frumoase ca înfățișare și neprețuit de bune ca cuprins! Au apărut din ea până acum **56** numeri. A se vedea cari sunt, la »Bibliografie«. Fiecare număr costă **numai 16 cr.**

Asemenea recomandă onoratului public iubitor de literatură publicația numită: „**Biblioteca de popularizare**“ ce apare în Craiova. Director I. Hussar, editor Ralian și Ignat Samitca. A publicat până acum 18 volume (vezi »Revista Orăștiei« nr. 16 a. c. la »Bibliografie«). Fiecare volum costă **numai 16 cr.**

Iubitorilor de romane le va face negreșit o plăcere recomandându-le:

„**Biblioteca romanelor celebre**“ ce a început să apară tot în Craiova la R. și I. Samitca. Tot la 2 luni un roman, de peste 300 pagini, frumos și bun, cu **numai 75 cr.** volumul.

În urmă recomandă onoratului public cea mai nouă publicațiune, numită: „**Biblioteca nouă**“ din Craiova, edată de G. Sfetea. Publică volume de câte 40—50 pagini, de cuprins ales și bun, cu **numai 8 cr.** fiecare volum.

Despre tot ce a apărut nou în aceste folositoare publicații, »Revista« vestește pe cetitori la rubrica »Bibliografie« ori »Cărți noue«. Totul se poate procura dela librăria mea în Orăștie. La comanda prin post, trebuie adaus, peste preț, un timbru de 3—5 cruceri pentru porto.

La cumpărări mai mar de hârtie și tipărituri se dă rabat însemnat.